

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 450/2021
26.08.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парничном поступку тужиоца Агенције за вештачења и консалтинг, АА, предузетник из ..., чији је пуномоћник Бобан Матић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства, Основни суд у Крагујевцу, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради дуга, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Првог основног суда у Београду, на седници одржаној 26.08.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Први основни суд у Београду.

Образложење

Први основни суд у Београду, решењем П 36896/20 од 14.09.2020. године, огласио се стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења списе предмета уступи Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу је указао, да се у конкретној ситуацији ради о спору из обављања делатности тужиоца као предузетника и тужене као правног лица, због чега је на основу одредби члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, одлучио као у изреци.

Виши суд у Београду, решењем Гж 20227/20 од 26.02.2021. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио решење Првог основног суда у Београду П 36896/20 од 14.09.2020. године и одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Привредни суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис П 7300/2021 од 16.07.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова разне врсте. У образложењу је указао, да вештак није привредни субјекат, нити обавља привредну делатност. Затим, да основ спора представља исплата затезне камате на трошкове обављеног вештачења од стране тужиоца, због чега сматра да је Први основни суд у Београду стварно надлежан за поступање у овом предмету.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник

РС“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду.

Тужба је поднета 28.08.2020. године. Предмет тужбеног захтева је исплата износа од 3.500,00 динара, са затезном каматом по стопи предвиђеној Законом о затезној камати, рачунајући од 27.09.2017. године као дана доспелости обавезе па до коначне исплате. Према наводима тужбе, тужилац је као стални судски вештак економско-финансијске струке пред Основним судом у Крагујевцу у предмету П 8476/16 по налогу суда обављао послове вештачења и за обављено допунско вештачење тужиоцу до данашњег дана није исплаћена накнада и награда у износу од 3.500,00 динара, са припадајућом законском затезном каматом од дана предаје фактуре суду.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, је прописано да, привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Према томе, у овом парничном поступку нису испуњени субјективни услови за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, с обзиром на то да је тужена Република Србија као правно лице. Затим, како је предмет тужбеног захтева исплата износа на име неисплаћене накнаде и награде за обављено вештачења (према наводима тужбе), то нису испуњени ни објективни услови за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, с обзиром на то да се не ради о спору у коме је тужена правно лице, које обавља делатност привредног субјекта.

Дакле, за поступање у овом предмету стварно је надлежан Први основни суд у Београду, на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**